

สารบัญ

บทที่หนึ่ง
จงพิชิตไปตามสายลม
9

บทที่สอง
จะรับบดลมหัดจรรยาด้วยมือนี้
97

บทที่สาม
ทิศทางการไหล
169

บทที่สี่
ไม่ว่าจะสับสนอยู่บนเส้นทางไหน
235

บทที่ห้า
ความเคลื่อนไหวของเวทมนตร์
353

บทที่หนึ่ง

จง
ไฟ
ทิน
โ
ตาม
สาย
ลม

แผ่นหลัง รูปสามเหลี่ยมคว่ำปราศจากไขมันส่วนเกิน มีเพียงกล้ามเนื้อเรียงตัวเป็นลอนสวย ทุกครั้งที่เห็นแผ่นหลังนี้ นายตุตะมักนึกถึงปีกเครื่องบินซึ่งไม่ได้มีแค่พละกำลังเท่านั้น แต่ยังมีแรงลอยตัวด้วย

ขณะที่อีกฝ่ายนอนคว่ำอยู่บนเตียง นายตุตะลองสัมผัสอีกฝ่ายเบา ๆ โดยไล่ตั้งแต่แผ่นหลังลงไปจนถึงสะโพกด้วยสองมือ ไม่นานเขาก็รู้สึกถึงความผิดปกติ

“เป็นยังไงบ้าง” ซากายะ ยูกิฮิโระเจ้าของแผ่นหลังถาม

“ด้านซ้ายมีอาการอักเสบครับ”

“นั่นหรอ นึกแล้วเซียว”

นายตุตะคลำบริเวณสะโพกไปจนถึงต้นขาสองข้าง

“ดูจากภาพรวมแล้วกล้ามเนื้อด้านซ้ายตึงครับ คุณพยายามป้องกันเข้าขวาเป็นพิเศษสินะ”

ซากายะถอนหายใจ แผ่นหลังจึงขยับขึ้นลง

“ใช่ ตอนทดสอบสมรรถภาพทางกายครั้งก่อนเทรนเนอร์บอกว่ากล้ามเนื้อด้านขวาของฉันท่อนแรงลง ฉันทคงพยายามไม่ออกแรงด้านขวาโดยไม่รู้ตัว ไม่ใช่เฉพาะแค้ในระหว่างการแข่งขัน แต่ในชีวิตประจำวันก็ด้วย อุตุสำห้คอยระวังไม่ทำแบบนั้นแล้วแท้ ๆ”

ได้ยินว่าซากายะได้รับบาดเจ็บที่เขาขวาเมื่อราวห้าปีก่อน เขาเลยยังไม่เข้ารับการผ่าตัดเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้

“การทำไปโดยไม่รู้ตัวนี่ยุ่งยากเอากการนะครับ”

“นั่นสิ แต่คงช่วยอะไรไม่ได้หรอก ก็ฉันท้ได้รับบาดเจ็บสะบักสะบอมไปทั้งตัวแล้วนี่ สภาพร่างกายแบบนี้จะไปสู้พวกหนุ่ม ๆ ไหวได้ยังไง”

ซากายะเริ่มพูดเรื่องเดิม ๆ ในเวลาแบบนี้ นายตะจะรับมือด้วยการพูดว่า

“อะไรกันครับ ถึงคุณจะถูกแบบนั้น แต่พอลงแข่งครั้งต่อไปคุณก็ตั้งเป้าว่าจะขึ้นไปยืนบนแท่นรับรางวัลให้ได้ใช่ไหมล่ะ แถมยังต้องเป็นตำแหน่งตรงกลางแท่นด้วย”

ตามปกติแล้วซากายะจะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงหัวเราะว่ามันก็จริง แต่วันนี้เขากลับนอนนิ่ง

นายตะไม่ได้ถามอีกฝ่ายว่าเป็นอะไร เพราะสภาพจิตใจของนักกีฬาแน่นับซ้อนที่เดียว

“งั้นผมเริ่มเลยละกัน ช่วยนอนตะแคงซ้ายหน่อยครับ”

ระหว่างที่ชากายะขยับตัว นายตุตะก็เปิดกระเป๋าข้างตัว ซึ่งใช้เก็บอุปกรณ์ทำมาหากิน ในนั้นมีเข็มอยู่หลายสิบเล่ม พุดง่าย ๆ ว่านายตุตะเป็นหมอฝังเข็มนั่นเอง

เมื่อคืนชากายะโทรศัพท์มาขอนัดฝังเข็ม น้ำเสียงของเขา ไม่มีพลังเหมือนทุกที นายตุตะจึงรู้สึกถึงความผิดปกติตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ครั้นมาหาชากายะโดยคิดว่าอาการคงแย่แยะมาก นายตุตะกลับตรวจพบว่าอาการไม่ได้ร้ายแรงอะไร เลยสันนิษฐานว่าสาเหตุที่อีกฝ่ายทำผลงานได้ไม่ดีน่าจะไม่ได้มีสาเหตุจากร่างกายเพียงอย่างเดียว

นายตุตะเข็ดผิวหนังเพื่อฆ่าเชื้อโรคก่อนจะเริ่มฝังเข็มด้วยความระมัดระวัง ในกรณีของคนทั่วไปเวลาจะฝังเข็มลงไป กล้ามเนื้อของคนไข้มักแสดงอาการต่อต้านเข็ม แต่กล้ามเนื้อของนักกีฬาชั้นแนวหน้าแทบไม่แสดงอาการแบบนี้เลย เข็มจะฝังลงไปได้อย่างง่ายดายโดยไร้อาการต่อต้าน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าไม่มีความผิดปกติ ลึกลงไปในกล้ามเนื้อจะมีจุดที่เจ้าตัวเท่านั้นที่รับรู้ได้ว่ามีอาการบาดเจ็บ เมื่อฝังเข็มลงไปถึงจุดนั้นจึงจะรู้สึกถึงความผิดปกติเล็ก ๆ

ชากายะส่งเสียงครางแผ่วเป็นช่วง ๆ ปลายเข็มคงไปกระตุ้นเส้นประสาทเข้า นายตุตะฝังเข็มให้ชากายะเกือบสามปีแล้ว จึงรู้ว่าจุดไหนที่เป็นปัญหาของอีกฝ่าย

นายตุตะฝังเข็มอย่างพิถีพิถันซึ่งใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมง เข็มเล่มสุดท้ายถูกฝังลงบนโคนนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย

“ขอบคุณนะ แล้วก็ขอโทษที่เรียกมากะทันหัน” ซากายะ
กล่าวขอบคุณขณะสวมเสื้อผ้า

“ไม่เป็นไรครับ เชิญเรียกผมได้เสมอ”

“ถ้าฝังเข็มแล้วร่างกายกลับมาฟิตขึ้นอีกสักนิดก็ดีนะสิ”
ซากายะเอียงคอ “เปล่าประโยชน์ละมั้ง...”

นายุตะหยุดมือที่กำลังจัดเก็บอุปกรณ์ “ฟังดูท้อแท้
ผิดกับทุกที่เลยนะครับ”

“ฉันแค่เริ่มมองโลกตามความเป็นจริงเท่านั้นเอง”

“มองโลกตามความเป็นจริง...”

ตอนนั้นเองมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น ประตูถูกกั้นไว้ไม่ให้
ล็อกได้ จึงสามารถเปิดปิดได้อย่างอิสระ

“เชิญ” ซากายะพูด

คนที่เปิดประตูเข้ามาคือสีลึอ โทชิยุกิ ใบหน้าเหลี่ยมยังคง
กร้านแดงจากการตีกอล์ฟเหมือนเดิม เขาสวมแจ็กเก็ต
ขนเปิดทับเสื้อโปโล

“เสร็จหรือยัง” สีลึอถามนายุตะ คงได้ยินเรื่องการ
ฝังเข็มมาจากซากายะ

“เพิ่งเสร็จเมื่อสักครู่”

“อาการเป็นยังไงบ้าง”

“เอ่อ...” นายุตะหันไปมองซากายะแล้วเกิดอาการลังเล
เล็กน้อย

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก” ซากายะยิ้มผิด “ฉันเองก็อยาก
เหมือนกัน”

นายตะพັกหน้า เว้นช่วงหายใจก่อนจะเปิดปากพูด
“กลัมนี้อะมีความเหนียวล้าสะสมอยู่พอสมควร ผมว่า
มันน่าจะสะสมมานานหลายปีแล้ว ไม่ใช่แค่ช่วงระยะเวลา
สั้น ๆ”

“ความเหนียวล้าจากการทำงานหนักเป็นเวลานาน ๆ
งั้นหรือ” ซากายะบ่ปาก

“แต่คุณยังหนุ่ม ไม่น่าจะมีผลกับการแข่งขันหรอกครับ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ดีนะสิ”

“อะไรของนาย หมอชื่อดังอุตส่าห์พูดยืนยันแล้ว ทำตัว
ให้มันสดชื่นหน่อยสิ” สีสึอนิวหน้าพลางพูดปลุกใจ “เอาละ
ไปกันเถอะ ฉันเตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว”

“บอกตามตรงนะ ตอนนี้ฉันไม่ค่อยอยากดูเลย” ซากายะ
ทำหน้าเซ็ง

“หึนแล้วจะได้อะไรขึ้นมา ถ้านายไม่รู้จักตัวเองก็ไม่มีทาง
เอาชนะในการแข่งขันได้หรอก”

ซากายะเกาศีรษะ ถอนหายใจเอือกใหญ่ก่อนลุกขึ้น
“เข้าใจแล้ว”

“จะทำอะไรกันหรือครับ” นายตะหันไปมองีสึอิ

“ผลวิเคราะห์การแข่งขันครั้งก่อนออกแล้วนะ คุณมาดู
ด้วยกันไหม”

“จะดีหรือครับ”

“ถ้าว่างก็เชิญเลย”

“งั้นก็ตกลงครับ”

ว่าแล้วนายตุตะก็สวมเสื้อแจ๊คเก็ตสำหรับปีนเขา ทั้งสามคนออกจากห้องแล้วมุ่งไปที่ลิฟต์ เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างตรงโถงทางเดินก็เห็นละอองหิมะตกโปรยปราย แม้จะล่องเข้าเดือนมีนาคมแล้วแต่พื้นที่แถบนี้ยังคงอยู่ในฤดูหนาว “ไม่รู้ว่าในการแข่งขันครั้งหน้าสภาพอากาศจะเป็นยังไงบ้างนะครับ” นายตุตะลองถามดู

“นั่นสินะ” สีสื่อเอียงคอครุ่นคิดระหว่างที่เดิน “พยากรณ์อากาศบอกว่าอากาศจะแจ่มใส อุณหภูมิก็สูงขึ้นด้วย”

“ลมที่ใต้จะพัดมาหรือ” ซากายะเดาะลิ้นอย่างไม่สบอารมณ์ “ลมส่งที่แท่นกระโดดสกีนั้นพัดแรงซะด้วยสิ สงสัยจะหมดหวัง”

พวกเขาออกจากโรงแรมแล้วเดินไปที่ลานจอดรถ บริเวณริมถนนมีหิมะสะสมเป็นกองสูง แค่มพัดมาเบา ๆ ก็หนาวจนเจ็บหูנית ๆ

สีสื่อผู้เป็นเจ้าของรถตู้ให้ซากายะนั่งเบาะข้างคนขับแล้วขับรถออกไปอย่างช้า ๆ ส่วนนายตุตะขับรถอาร์วีขนาดเล็กตามหลังไป รถของนายตุตะใช้ระบบขับเคลื่อนสี่ล้อจึงแล่นบนถนนที่มีหิมะตกได้อย่างมั่นคง

¹ ลมที่พัดมาปะทะตัวเราจากด้านหลัง

จุดหมายปลายทางคือที่ทำงานของสี่สี่อี...มหาวิทยาลัย
ไฮกุเรียว เขาดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์และทำวิจัยด้าน
วิศวกรรมของไหลอยู่ที่นั่น

หลังจากนายตะตะขับรถตามสี่สี่อีไปได้ราวห้านาทีก็เห็น
ทางลาดขนาดใหญ่อยู่ด้านขวามือของถนน มันคือแท่นกระโดด
สกีประเภทลาร์จฮิลล์²นั่นเอง วันเสาร์และวันอาทิตย์หน้า
ซากายะจะเข้าร่วมการแข่งขันที่นั่น

ถ้ามีกระแสลมดี ๆ พัดมาเฉพาะตอนที่ซากายะกระโดด
ก็คงดี นายตะตะคิด

² ในประเทศญี่ปุ่นโดยทั่วไปแล้วจะแบ่งการแข่งขันสกีจัมป์หรือสกีกระโดดไกลออกเป็น 2 ประเภท
คือนอร์มอลฮิลล์และลาร์จฮิลล์ นักกีฬาที่ลงแข่งประเภทลาร์จฮิลล์จะต้องกระโดดในระยะทาง
ที่ไกลกว่าประเภทนอร์มอลฮิลล์

UU ประตุทางเข้ามีป้ายติดว่า ห้องวิจัยด้านวิศวกรรมของไหล
“ห้องทำงานของฉันไม่ค่อยเป็นระเบียบเท่าไรนะ อยก
นั่งตรงไหนก็เชิญตามสบาย” ลีลีสื่อพูดขณะวางแจ๊คเก็ตบนเบ็ด
ที่ถอดออกแล้วไว้บนโต๊ะ

ห้องของเขาอยากที่จะมองว่าเป็นระเบียบเรียบร้อยจริง ๆ
ภายในห้องมีกระดานไวต์บอร์ด โต๊ะปฏิบัติการขนาดใหญ่ และ
ตู้เก็บของ รวมทั้งอุปกรณ์มากมายวางกองทับถมกัน หากเกิด
เหตุเพลิงไหม้คงหนีเอาตัวรอดได้ยาก

ลีลีสื่อหยิบน้ำตบูกจากที่ไหนสักแห่งมาวางบนโต๊ะปฏิบัติ
การ นายตุระรอให้ซากายะนั่งลงด้านหน้าจอก่อนจึงค่อยหย่อนตัว
ลงนั่งข้าง ๆ

สี่สี่เปิดเครื่องแล้วกดแป้นคีย์บอร์ด ไม่นานภาพจุดเริ่ม
กระโดดบนแท่นกระโดดสก็๊ปปรากฏขึ้นบนหน้าจอ ภาษาเยอรมัน
เรียกจุดนี้ว่าคันทเด

“ฉันจะให้ดูคลิปวิดีโอของปีที่แล้วก่อนนะ ช่วงนั้นซากายะ
ทำผลงานได้ค่อนข้างดี”

จังหวะที่สี่สี่ย่นนิ้วไปยังคีย์บอร์ดเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น
มันดังมาจากโทรศัพท์พื้นฐานในห้องวิจัย

สี่สี่เอ่ยขอตัวก่อนผละจากโต๊ะปฏิบัติการเพื่อไปรับ
โทรศัพท์ที่โต๊ะทำงาน

“ฮัลโหล...สี่สี่พูดสายอยู่ครับ ...แขกเหรอ ใครกันครับ
...เด็กสาวเนี่ยนะ หา ...เอ่อ ผมไม่มีนัดเลยนะครับ น่าจะ
เป็นการเข้าใจผิดมากกว่า ...โอเคครับ” สี่สี่ยกมือป้องหู
โทรศัพท์ เขาแสดงสีหน้าสงสัยขณะหันมาทางพวกนายตะ
“จากห้อง รปภ. เขาบอกว่ามีเด็กสาวมาหาฉัน”

“เด็กสาวเหรอ มาได้ไง น่าสงสัยแฮะ” ซากายะแฉะ
ยิ้ม “เด็กนั่งตรงก็ตามมาทวงหนี้ที่ติดไว้หรือเปล่า”

“ใช่ชะที่ไหนกันล่ะ ...อ้อ ครับ” สี่สี่อิกกลับไปคุย
โทรศัพท์ต่อ “...คุณพ่อของเธอรู้จักกับผมเหรอ เขาชื่ออะไรครับ
...อุฮาระ อ้อ โอเค ผมรู้แล้ว ...ครับ ให้เธอเข้ามาได้เลย
ช่วยบอกให้เธอมาที่ห้องนี้หน่อยได้ไหม รบกวนด้วยครับ” สี่สี่
พูดจบก็วางหูโทรศัพท์

“ลูกสาวของคนรู้จักเหรอ”

สี่สี่อพยักหน้าตอบชากายะ แล้วเล่าว่าคนรู้จักที่ว่าชื่อ อูฮาระ ทำงานอยู่ที่คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยโคเม

“ถึงจะบอกว่ารู้จักกัน แต่อันที่จริงเราเคยเจอกัน เมื่อปีก่อนแค่ครั้งเดียวในงานประชุมวิทยาศาสตร์นานาชาติที่ โอกินาวา”

“อ้อ” นายตะหนักทบทวนความจำ “ผมเคยได้ยื่นรับ งานที่มีนักวิทยาศาสตร์หลากหลายสาขาจากทั่วโลกมารวมตัว กันใช้หรือเปล่า”

สี่สี่อัยกโหล

“พูดแบบนั้นแล้วฟังดูเหมือนเป็นงานประชุมยิ่งใหญ่ระดับโลก แต่ความจริงก็แค่งานประชุมที่จัดเพื่ออวดศักยภาพด้าน วิทยาศาสตร์อันยอดเยี่ยมของญี่ปุ่นเท่านั้นเอง เพราะงั้นนักวิจัย ที่ไม่โดดเด่นอะไรอย่างฉันถึงได้รับเชิญด้วยไงละ แต่ดอกเตอร์ อูฮาระไม่ใช่แบบนั้น เขาเป็นศัลยแพทย์ด้านประสาทและสมอง ชั้นแนวหน้าของญี่ปุ่นอย่างแท้จริง จะเรียกว่าเป็นศัลยแพทย์ ด้านสมองยอดอัจฉริยะก็ได้”

“แล้วลูกสาวของคนเก่งระดับนั้นมีฐานะอะไรหรือครับ”

สี่สี่อเกาข้างจุมุก “น่าจะเรื่องพายุทอร์นาโดมั้ง”

“พายุทอร์นาโด”

“เมื่อเจ็ดปีก่อนเกิดพายุทอร์นาโดขนาดมหึมาที่ฮอกไกโด ทำให้เกิดความเสียหายอย่างหนัก ตอนนั้นฉันเองก็อยู่ในทีมสำรวจด้วย การวิเคราะห์สภาพความเสียหายจากมุมมองทาง วิศวกรรมของโหลเป็นหน้าที่ของฉัน ถึงจะเห็นอย่างนี้แต่มันเป็น

งานหลักของฉันนะ พอเล่าเรื่องงานนั้นให้ดอกเตอร์อุซาระฟัง แบบไม่ได้คิดอะไร จู่ ๆ สีหน้าเขาก็เปลี่ยนไป พอลองถามดูถึง ได้รู้ว่าภรรยาของเขาเสียชีวิตเพราะพายุทอร์นาโดลูกนั้น”

ซากายะเบิกตาโต “น่าสงสารแฮะ...”

“ตอนนั้นเราคุยกันแค่นั้น แต่เมื่อวันก่อนดอกเตอร์ อุซาระติดต่อมาว่าลูกสาวของเขาสนใจงานวิจัยของฉัน ก็เลย จะขอมาฟังรายละเอียดสักครั้ง ฉันตอบไปว่าจะมาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ไม่แน่ใจว่าเธอจะมาจริง ๆ”

เสียงเคาะประตูดังขึ้นขณะที่สี่สี่อึ้งย้งคอยด้วยสีหน้างุนงง

“เชิญครับ” สี่สี่อึ้งย้งเสียงดัง

ประตูเปิดออกอย่างช้า ๆ เผยให้เห็นเด็กสาวสวมเสื้อ กั้นหนาวมีฮูด เธอน่าจะเป็นเด็กมัธยมปลาย อาจเพราะมี ใบหน้าเล็ก หางตาที่ชี้ขึ้นจึงดูเป็นที่จดจำ หมวกไหมพรม ถูกสวมทับผมยาวที่ปล่อยสลาย

“สวัสดีค่ะ” เธอถอดหมวกก่อนกล่าวทักทาย จากนั้น หันไปมองสี่สี่อึ้งย้งพร้อมเอ่ยขึ้นว่า “ขอโทษที่มาแบบกะทันหัน นะคะ”

“ไม่เป็นไรหรอก เอ่อ เธอคือลูกสาวของดอกเตอร์อุซาระ ลินะ”

“ใช่ค่ะ ฉันชื่ออุซาระ มาโดกะ”

เธอค้อมศีรษะแล้วล้วงกระดาดาชแผ่นดินหนึ่งจากกระเป๋าเสื้อ นายนูตะชะเง้อคอมองเมื่อสี่สี่อึ้งย้งรับกระดาดาชแผ่นดินนั้นมา ดูเหมือน

ว่าจะป็นนามบัตรที่เขียนด้วยลายมือ มีตัวอักษรเขียนว่า
อุษาระ มาโดกะ

สี่สี่อิดคิดว่าถ้ารับมาฝ่ายเดียวคงดูไม่ดี จึงหยิบนามบัตร
ของตัวเองจากลิ้นชักโต๊ะมายื่นให้อีกฝ่าย

“คุณรู้จักกับพ่อในงานประชุมวิทยาศาสตร์นานาชาติ
สินะ” มาโดกะพูดขณะมองนามบัตรของสี่สี่อิด

“ใช่ เมื่อกี้ฉันก็เพิ่งพูดถึงเรื่องนี้อยู่พอดี”

“อาจารย์” ซากายะลุกขึ้นเอ่ย “ท่าทางเธอคงมีเรื่อง
สำคัญจะคุยด้วย ถ้ายังงั้นขอตัวกลับก่อนดีกว่า”

“ไม่ได้หรอก อีกเดี๋ยวก็นัดวันแข่งแล้ว ฉันอยากให้นาย
ดูวันนี้เลย” พูดจบสี่สี่อิดก็หันหน้าไปทางมาโดกะ “ขอโทษที่
เธอช่วยรอก่อนได้ไหม นั่งรอตรงนั้นก็แล้วกัน เห็นแก้วน้ำไหม”

“โอเคค่ะ ขอโทษด้วย ดูเหมือนฉันจะมารบกวนเวลา
งานสินะ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก” คนที่โบกมือปฏิเสธคือซากายะ
“สำหรับอาจารย์แล้ว สกีจัมป์ไม่ใช่งานแต่เป็นงานอดิเรก
ต่างหาก”

“อืม เรื่องนั้นฉันไม่เถียง” สี่สี่อิดเดินกลับมาที่โต๊ะปฏิบัติ
การ “เมื่อกี้คุยถึงไหนแล้วนะ อ้อ นึกออกแล้ว คลิปวิดีโอช่วง
ที่หมอนี่ทำผลงานได้ดีเมื่อปีที่แล้ว ช่วยดูหน่อยนะ”

เมื่อสี่สี่อิดกดแป้นคีย์บอร์ดคลิปวิดีโอก็เริ่มเล่น นักกีฬา
สกีจัมป์ในท่าย่อตัวปรากฏตัวทางด้านซ้ายก่อนจะกระโดดอย่าง
แรงจากคันเตแล้วหายลับไปจากหน้าจออย่างรวดเร็ว

“ต่อไปฉันจะให้ดูคลิปวิดีโอการแข่งครั้งก่อน”

หลังจากขยับนิ้วบนทัชแพดอย่างคล่องแคล่ว คลิปวิดีโออีกอันก็เริ่มเล่นทันที ยังคงเป็นภาพคันเตบนแท่นกระโดดสกี แต่ทิวทัศน์ต่างออกไป

นักกีฬาสกีจัมป์โผล่มาจากด้านซ้ายแล้วกระโดดจากคันเตเหมือนคลิปเมื่อครู่ ดูเหมือนจะเป็นซากายะทั้งสองคลิป แต่นายตะดูไม่ออกเลยว่าฟอร์มการกระโดดของเขาแตกต่างกันอย่างไร

“คิดว่าจะยัง” สีสึอิถามซากายะ

ซากายะทำหน้าบ่นยากแล้วเงยไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยขึ้น
“ขอดูคลิปแรกกับคลิปเมื่อกี้้อีกรอบได้ไหม”

สีสึอิกดแป้นคีย์บอร์ดให้เล่นทั้งสองคลิปใหม่อีกครั้งตามลำดับ

ซากายะกอดอกครางเสียงต่ำในลำคอ หากดูจากใบหน้าด้านข้างอย่างเดียวก็คงดูไม่ออกว่าเขารู้ความแตกต่างในการกระโดดของทั้งสองครั้งหรือเปล่า

“ร่างกายท่อนบนพุ่งเร็วเกินไป”

ผู้เอ่ยทำลายความเงิบเป็นคนที่เห็นใจความคาดหวังมันเห็นใจความคาดหวังเสียจนนายตะไม่แน่ใจว่าต้นเสียงมาจากไหนและพูดว่าอะไร อีกสองคนก็อยู่ในอาการเดียวกันเมื่อพวกเขา มองหน้ากันแล้วเบนสายตาไปทางมาโดกะ เธอก็ก้มหน้าทำทางกระอักกระอ่วน

“เมื่อกี้เธอว่าไงนะ” ซากายะถาม